

Het jonge hertje

DOOR

CATHARINA W. ECK.

Een boschwachter had buiten bij de rivier een jong hertje gevonden; het stond naast zijn dood moedertje, dat door een schot was neergeveld; bevend van vrees, honger en koude liet het diertje zich gemakkelijk bewegen den boschwachter te volgen.

Hij bracht het in de nabijgelegen houtvesterswoning, aan den rand van het woud, tot groote vreugde der kinderen, die het jonge beestje jubelend begroetten, het met warme melk laafden en in een beschut hoekje ook een warm nestje bereidden.

De houtvester had er niets op tegen, dat het hertje als een huis- en speelgenoot der kinderen werd verzorgd, want nu had het in den langen strengen winter goede dagen te verwachten.

Het groeide als kool en wat men hem voorzette smaakte hem goed.

Voor al het jongste kind van den houtvester, een zesjarig knaapje, was bijzonder aan 't diertje gehecht; voor niets was hij zoo bang, als dat het hertje eens zou wegloopen.

Zoolang sneeuw en ijs den grond bedekten en de boomen kaal tegen den hemel afstaken, was deze vrees overbodig. Het jonge diertje bleef graag waar het was, was vertrouwelijk met de kinderen en gehoorzaamde op hun wenken.

Doch, toen tegen het einde van Maart de sneeuw wegsmolt en het eerste jonge groen zich op weide en veld vertoonde, onderging het hertje langzaam en onopgemerkt een verandering.

Alleen het jongste kind van den houtvester bemerkte het, en nog voordat de anderen er iets van bespeurden, ging hij

naar zijn vader en zeide: „Vader het hertje wil weg, het kijkt altijd naar den kant van het woud en zet dan zulke groote ooggen op.”

De houtvester stelde zijn zoontje gerust en beloofde hem een prachtigen halsband, zoodat hij het hertje in het bosch kon rondleiden, wanneer de lente gekomen zou zijn.

Het hertje echter werd steeds ongeduldiger en wilder; men bond het met zijn halsband den ganschen dag aan een houten schuurtje vast. Daar stond het dan en keek naar de boomen,

die in hun nieuwen bladerdos prijkten. Tusschen het donkere hout der dennen groenden de jonge, frissche struiken en de geheele natuur toonde een nieuw ontwakend leven.

Het hertje at niet zoo goed als anders en in zijn bruine ooggen lag groote neerslachtigheid en een reikhalzend verlangen. Deze treurige blik ging het zoontje van den houtvester aan het hart. Waar hij ging en stond moest hij voortdurend aan de droevige ooggen van zijn beschermeling denken. De zusjes troostten hun broertje en zeiden, dat het wel van voorbijgaanden aard zou zijn.

's Avonds bracht hij altijd het hertje in den kleinen stal; dan sloeg hij zijn armen om den hals van het diertje en zeide: „lief diertje je moogt niet heengaan; vader wil het niet hebben.”

Het hertje was het liefste wat de knaap zijn eigendom kon noemen, en daarom wilde hij het gelukkig maken en van zijn eigen vreugde afstand doen. Hij smeekte zijn vader het toch te laten weggaan.

En de vader, ontroerd door de tranen van zijn kind, stond hem toe het hertje de vrijheid weer te geven.

Eenige oogenblikken bleef het diertje besluiteloos staan bij den weg die naar het bosch leidde, waar de kleine het had heengevoerd. Toen liet het een vroolijk geluid hooren en snelde met vlugge sprongen het bosch in.

Het zoontje van den houtvester viel zijn vader om den hals en jubelde onder tranen: „o, wat ben ik blij, dat ik nu zijn treurige oogen niet meer behoef te zien!”

